

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214222783
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7214222783.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, proti žalovanej E. C., nar. XX.X.XXXX, bytom F., G. XX, zast. A. C. H., advokátkou, so sídlom Košice, Hrnčiarska 2/A, o zaplatenie sumy 2.274,86 €, o odvolaní žalovanej proti rozsudku K2-37C/170/2014-373 z 29.9.2025 Mestského súdu Košice

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.328,86 € v pravidelných mesačných splátkach po 70 € splatných vždy do 25-teho dňa v kalendárnom mesiaci, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, až do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania so zaplatením čo i len jednej splátky (výrok I.), žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16,84 % (výrok II.), štátu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,58 % (výrok III.) a štátu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,42 % (výrok IV.).

2. Opätovne tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.827 € titulom náhrady polovice nákladov súvisiacich s užívaním bytu nachádzajúceho sa v Košiciach, na ulici Ružová 41. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že so žalovanou sú bývalými manželmi, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 27P/2/2012, právoplatným dňa 20.7.2012. Bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej bolo vysporiadané v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13C/319/2012. Žalobca tvrdil, že v období od 1.8.2012 do 31.12.2013 výlučne on zo svojho účtu uhradil platby spojené s užívaním predmetného bytu a celkovo v uvedenom období uhradil sumu 3.654 €. Z tejto sumy je žalovaná povinná mu zaplatiť polovicu, t. j. 1.827 €, ktorú mu doposiaľ neuhradila.

3. Žalovaná nárok žalobcu neuznala a žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Navrhla, aby súd v prípade, ak by dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku, zaviazal ju na úhradu nákladov za byt v rozsahu 1/3 celkových nákladov a nie v rozsahu 1/2, ako to požaduje žalobca. Žalovaná v rámci svojej procesnej obrany uplatnila voči žalobcovi svoju pohľadávku na započítanie v rozsahu nákladov spojených s užívaním predmetného bytu, ktoré výlučne platila ona.

4. Uznesením zo 16.6.2015 súd nárok žalobcu v časti, ktorým sa proti žalovanej domáhal vrátenia príspevku na výživu rozvedeného manžela v sume 240 €, vylúčil na samostatné konanie.

5. Žalobca vo svojom podaní doručenom súdu dňa 18.1.2016 navrhol pripustiť zmenu žaloby, spočívajúcu v rozšírení pôvodne uplatneného nároku o sumu 447,86 € za ďalšie obdobie od 1.1.2014 do 30.4.2014, tvrdiac, že za uvedené obdobie polovica nákladov spojených s užívaním bytu, ktoré zaplatil, predstavuje čiastku 423,50 €. Žalobca si tiež uplatnil aj sumu 24,36 €, ktorú sumu tvorí polovica dane z nehnuteľnosti za rok 2013, poisťné za byt za 08/2013 a poplatok za plyn SPP za 07/2013. Súd o tomto návrhu žalobcu rozhodol uznesením z 27.5.2016 tak, že pripustil zmenu žalobného návrhu v znení: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.274,86 € a nahradiť trovy konania, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

6. V poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie 37C/170/2014-300 z 27.5.2024, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.328,86 € v pravidelných mesačných splátkach po 70 € splatných vždy do 25-teho dňa v kalendárnom mesiaci, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, až do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania so zaplatením čo i len jednej splátky (výrok I.), v prevyšujúcom rozsahu zamietol žalobu (výrok II.), žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16,84 % (výrok III.), štátu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,58 % (výrok IV.) a štátu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,42 % (výrok V.), bol zrušený okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Košiciach 2Co/124/2024-337 z 17.4.2025 pre predčasné závery súdu prvej inštancie.

7. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci vykonal ďalšie dokazovanie a na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 853 ods. 1, § 144, § 145 ods. 2, § 511 ods. 1-3, § 132, § 123, § 451, § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uzavrel, že obdobie od 1.8.2012 do 24.6.2014 je obdobím, keď bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobcu a žalovanej síce už zaniklo (dňa 20.7.2012), nebolo však ešte vykonané jeho vyporiadanie. Vo vzťahu k tretím osobám boli v postavení solidárnych dlžníkov, ktorí mali na celkovom spoločnom záväzku rovnaký podiel. Uvedené podľa názoru súdu platilo aj v prípade, kedy žalobca a žalovaná spolu s ich dcérou F. C., nar. X.X.XXXX, žili spoločne v predmetnom byte na ulici G. XX C. F. v žalovanom období t.j. od 1.8.2012 do 30.4.2014, v ktorom období mali žalobca a žalovaná k dcére F. C., nar. X.X.XXXX, vyživovaciu povinnosť. Súd akcentoval, že dcéra žalobcu a žalovanej bola v rozhodnom období nezaopatreným dieťaťom, teda v postavení osoby, ktorej životné potreby boli povinní zabezpečovať rodičia, žalobca a žalovaná. Ďalej súd uviedol, že delenie nákladov na bývanie podľa počtu osôb, by bolo právne udržateľné a logické v situácii, ak by dcéra žalobcu a žalovanej nebola nezaopatreným dieťaťom, ale objektívne schopná sama sa živiť a zabezpečovať si vlastnou aktivitou zdroj finančných prostriedkov pre uhrádzanie svojich potrieb. Keďže nezaopatrené dieťa nie je schopné samo uhrádzať náklady na bývanie, tak z 1/3 pripadajúcej na dieťa boli povinní platiť žalobca polovicu a žalovaná tiež polovicu. Žalobca tak bol povinný platiť 1/3 za seba a 1/2 z tretiny za dcéru, t.j. 1/6, čo spolu tvorí jednu polovicu z celkových nákladov. Žalovaná rovnako bola povinná platiť 1/3 nákladov na bývanie za seba a tiež 1/2 z tretiny za dcéru, t.j. 1/6, čo spolu tvorí jednu polovicu z celkových nákladov, vo výsledku sú podiely oboch, žalobcu a žalovanej, rovnaké, a to v rozsahu jednej polovice z celkových nákladov.

8. V konaní podľa súdu nebolo sporné, že žalobca v žalovanom období od 1.8.2012 do 30.4.2014 sám uhradil náklady spojené s užívaním predmetného bytu, a že za uvedené obdobie celkovo uhradil sumu 4.508,26 €, polovica z nej predstavuje sumu 2.254,13 €, z ktorej je potrebné ešte odrátať preplatok vyplatený žalobcovi z vyúčtovania za rok 2012 vo výške 1,35 € a za rok 2013 vo výške 70,87 €, spolu vo výške 72,22 €. Ak si teda žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 2.181,91 €, urobil tak nepochybne dôvodne, nakoľko žalobca ako solidárny dlžník sám splnil celý dlh, a preto má voči žalovanej právo regresu v uplatnenom rozsahu. V konaní nemal súd za sporné, že žalovaná v období od 01/2013 do 24.6.2014 sama uhradila náklady spojené s užívaním predmetného bytu v celkovej výške 687,10 €, z ktorej sumy polovica predstavuje 343,55 €, ktorú sumu si žalovaná uplatnila dôvodne, nakoľko žalovaná ako solidárny dlžník sama splnila celý dlh, a preto má voči žalobcovi právo regresu v uplatnenom rozsahu a uplatnená kompenzačná námietka žalovanej v tejto výške bola dôvodná.

9. Podľa súdu sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou bytu dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bolo vyporiadané bezpodielového spoluvlastníctvo manželov, t. j. dňom 25.6.2014,

nie dňom 1.5.2014 ako uplatňovala žalovaná svoj kompenzačný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rámci svojej procesnej obrany v konaní. Žalovaná si v rámci svojej procesnej obrany uplatnila voči žalobcovi na započítanie nárok na zaplatenie sumy 300 €/mesačne, celkovo vo výške 1.200 €, za užívanie predmetného bytu žalobcom bez právneho dôvodu za obdobie od 1.5.2014 do 19.8.2014. Žalovaná bola podľa súdu oprávnená domáhať sa od žalobcu vydania bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v užívaní predmetného bytu žalobcom bez právneho dôvodu len od 25.6.2014 do 19.8.2014, t. j. do dňa, kedy sa žalobca odsťahoval z bytu, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná. Žalovaná nesporne za mesiac 07/2014 uhradila náklady spojené s užívaním predmetného bytu v sume 249,31 €. V mesiaci 08/2014 žalovaná uhradila náklady spojené s užívaním predmetného bytu v celkovej výške 216,82 €. Tu však súd zohľadnil skutočnosť, že žalobca užíval byt do 19.8.2014, z ktorého dôvodu je žalovaná oprávnená požadovať alikvotnú časť za 19 dní. Alikvotná časť zo sumy 216,82 € za 19 dní mesiaca august 2014 predstavuje čiastku 132,81 € ($216,82 \text{ €} / 31 \text{ dní} \times 19 \text{ dní}$). Žalovaná si uplatnila polovicu ňou uhradených súm, polovica zo súčtu súm 249,31 € a 132,81 € je 191,06 € ($249,31 + 132,81 = 382,12 / 2 = 191,06 \text{ €}$).

10. Pokiaľ ide o samotnú výšku bezdôvodného obohatenia, súd vyšiel z odhadu všeobecnej hodnoty nájmu stanovenej znalcom Ing. Vladislavom Hudákom v Odbornom vyjadrení č. XX/XXXX a doplnku č. 1 Odborného vyjadrenia č. XX/XXXX, a to 4,62 €/m²/mesiac, bez náhrady za spotrebované energie a médiá, s ktorou hodnotou žalobca súhlasil, avšak žalovaná s odhadovanou hodnotou nesúhlasila dôvodiac, že v rozhodnom období boli ceny komerčného nájmu podstatne vyššie. Súd so stanoviskom žalovanej nesúhlasil a mal za to, že hodnota, ku ktorej dospel znalec, nie je v rozpore s inými dôkazmi, ktoré boli produkované žalovanou v priebehu konania, ktorá prehľadom realitných ponúk bytov na prenájom za roky 2014, preukazovala výšku cien komerčných nájmov bytov. Súd porovnaním realitných ponúk a hodnoty nájmu stanovenej znalcom nezistil zásadný rozdiel, ktorý by spochybnil správnosť odhadu všeobecnej hodnoty nájmu stanovenej znalcom.

11. Pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia súd tiež zohľadnil skutočnosť, že žalobca užíval v byte žalovanej izby č. 3 s podlahovou plochou 9,50 m² a nepochybne aj príslušenstvo bytu s celkovou podlahovou plochou 28,52 m². Celková podlahová plocha užívaná žalobcom tak bola vo výmere 38,02 m². Hodnota nájmu za užívanie miestnosti č. 3 spolu s príslušenstvom, na obdobie jedného mesiaca, predstavovala výšku 175,65 € ($38,02 \text{ m}^2 \times 4,62 \text{ €}$). Hodnota nájmu za obdobie od 25.6.2014 do 19.8.2014 tak predstavuje sumu 318,44 € (za 6 dní v mesiaci jún vo výške 35,13 €, t. j. $175,65 / 30 \times 6 = 35,13 \text{ €}$, za mesiac júl vo výške 175,65 €, za 19 dní v mesiaci august vo výške 107,66 €, t. j. $175,65 / 31 \times 19 = 107,66 \text{ €}$).

12. Súd v prejednávanej príhode neprihliadol na sumu 24,36 €, polovicu zo sumy 48,73 €, pozostávajúcu zo sumy 22,24 € - dane z nehnuteľnosti za rok 2013, zo sumy 9,49 € - poisťovného za byt za 08/2013 a sumy 17 € - platby za plyn SPP za 07/2013, ktorú sumu si uplatňovali obe strany sporu tvrdiac, že ju uhradili. Do skončenia dokazovania však žalobca ani žalovaná nepredložili súdu žiadne dôkazy, ktorými by nepochybne preukázali, kto z nich uhradil predmetné platby v celkovej výške 48,73 €.

13. Riadiac sa uvedenými úvahami súd považoval žalobcom uplatnený nárok za dôvodný vo výške 2.181,91 €, avšak nakoľko žalovaná v rámci jej procesnej obrany uplatnila dôvodne pohľadávku na započítanie v celkovej výške 853,05 € ($343,55 + 191,06 + 318,44$), súd žalobcovi priznal sumu vo výške 1.328,86 €. Súd uložil žalovanej zaplatiť dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 70 € v súlade s § 232 ods. 4 CSP, so zreteľom na aktuálne nepriaznivú finančnú situáciu žalovanej, vyvolanú výškou ňou v súčasnosti dosahovaného príjmu a tiež s ohľadom na súhlas žalobcu s plnením v splátkach.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa citovaného § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16,84 %. Rozsah, v akom súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, vyplýva zo skutočnosti, že súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 1.328,86 €, čo predstavuje úspech žalobcu a žalobu zamietol v časti o zaplatenie sumy 946 €, teda v tejto časti bol žalobca neúspešný. Vychádzajúc z uvedeného, miera úspechu žalobcu vo vzťahu k predmetu konania (2.274,86 €), predstavuje 58,42 % a miera úspechu žalovanej predstavuje 41,58 %. V konečnom dôsledku to znamená, že žalobca má vo veci samej úspech vo veľkosti 16,84 % ($58,42 \% - 41,58 \%$), a preto má v rovnakej veľkosti proti žalovanej aj nárok na náhradu trov konania, ktoré mu počas konania vznikli.

15. V konaní vznikli štátu trovy v podobe nákladov znaleckého dokazovania. Uznesením z 31.3.2023 súd priznal znalcom I. C. E. znalečné vo výške 195,75 € a uznesením z 10.4.2024 súd priznal znalcom I. C. E. znalečné vo výške 116,62 €, spolu vo výške 312,37 €, ktorá suma bola znalcom vyplatená z rozpočtových prostriedkov štátu. Hoci aktuálna procesná úprava neobsahuje výslovné pravidlá pre rozhodovanie o trovách štátu v civilnom konaní, s poukazom na čl. 4 základných princípov CSP má súd za to, že je možné analogicky vychádzať z predošlej úpravy uvedenej v § 148 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb., podľa ktorej štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pričom ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal. Súd vychádzajúc z procesného úspechu strán konania priznal štátu v zmysle § 255 CSP nárok na náhradu trov voči žalobcovi v rozsahu 41,58 % a voči žalovanej v rozsahu 58,42 %.

16. Nakoniec súd akcentoval, že nezistil žiadne okolnosti odôvodňujúce postup v zmysle § 257 CSP, poukázal na to, že predmetné ustanovenie neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). V danom prípade sa žalobca domáhal zaplata polovice nákladov za byt, ktorý nárok bol súdom posúdený ako dôvodný vo výške 2.181,91 €, avšak nakoľko žalovaná v rámci jej procesnej obrany uplatnila dôvodne pohľadávku na započítanie v celkovej výške 853,05 € (343,55 € + 191,06 € + 318,44 €), súd žalobcovi priznal sumu vo výške 1.328,86 €. Súd pri rozhodovaní o aplikácii § 257 CSP zohľadnil, že žalobca vyzval žalovanú pred podaním žaloby na zaplata polovice nákladov, že žalovaná svojím postojom dostala žalobcu do situácie, ktorú sa žalobca rozhodol riešiť podaním žaloby na súd, v ktorom konaní bol žalobcom uplatnený nárok posúdený ako dôvodný. Navyše žalovaná nereagovala na výzvu súdu a súdu nepredložila dôkazy preukazujúce jej aktuálne pomery, pričom s ohľadom na vek žalovanej mal súd za zrejmé, že sa oproti pomerom žalovanej v čase, keď jej bolo súdom priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, jej pomery zmenili minimálne v tom smere, že jej vznikol nárok na starobný dôchodok. Právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní konanom dňa 29.9.2025, na ktorom pojednávaní žalovaná nebola prítomná zo zdravotných dôvodov (právna zástupkyňa predložila súdu na pojednávaní potvrdenie od lekára datované dňa 29.9.2025, t. j. v deň pojednávania), síce navrhla výsluch žalovanej za účelom ozrejmenia jej aktuálnych pomerov, avšak súd tomuto návrhu nevyhovel, nakoľko mal za to, že žalovaná mala dostatok času na to, aby súdu preukázala svoje pomery. Výzva súdu, aby žalovaná zdokladovala svoje osobné, príjmové, majetkové pomery jej totiž bola doručená prostredníctvom jej právnej zástupkyne ešte dňa 30.6.2025. Ďalej súd považoval za potrebné zdôrazniť, že povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania nepredstavuje neprimeranú tvrdosť voči žalovanej, ani nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko výška trov konania, ktorú musí žalobcovi zaplatiť, ktorý nebol v konaní zastúpený advokátom a zaplatil len súdny poplatok vo výške 150,50 €, predstavuje vzhľadom na procesný úspech žalobcu v rozsahu 16,84 % zo sumy 150,50 €, len sumu 25,34 €. Rovnako tak súd uviedol aj vo vzťahu k trovám štátu vo výške 312,37 €. Vzhľadom na procesný neúspech žalovanej v rozsahu 58,42 % predstavuje výška náhrady trov konania 182,49 €. Z tohto pohľadu nemožno konštatovať neprimeranú tvrdosť voči žalovanej, ak bude zaviazaná na náhradu trov konania.

17. Žalovaná napadla výrok I., II. a IV. rozsudku včas podaným odvolaním, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, dôvodiac, že jej právna zástupkyňa podaním z 29.9.2025 ospravedlnila jej neúčast na pojednávaní a žiadala súd o jeho odročenie, a to s poukazom na zdravotný stav žalovanej, zároveň žalovaná nesúhlasila s vykonaním pojednávania v jej neprítomnosti, keďže chcela súdu ozrejmiť jej majetkové pomery, týmto súd zasiahol do práva žalovanej na spravodlivý proces. Ďalej žalovaná akcentovala, že sa súd neriadil pokynom odvolacieho súdu a nesprávne právne uzavrel vec, keď žalovanej a žalobcovi uložil povinnosť úhrady žalovaných nákladov v rozsahu 1/2 každému z nich, v zmysle pokynu odvolacieho súdu mal súd žalovanej uložiť povinnosť v rozsahu 1/3. Vyživovacia povinnosť žalovanej voči ich dcére bola žalovanej zrušená až rozsudkom z 13.10.2016, keďže jej dcéra bola už dlhšie schopná sama sa živiť. K neaplikácii § 257 CSP súdom žalovaná uviedla, že svoje osobné a majetkové pomery chcela preukázať na pojednávaní, súd zároveň nezohľadnil to, že jej bola priznaná pomoc Centrom právnej pomoci a bolo jej priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v tomto konaní. Súdu pritom predložila oznámenie Centra z 13.8.2025, že jej majetkové pomery stále odôvodňujú priznanie bezplatnej právnej pomoci. Žalovaná taktiež uviedla, že umožní súdu nahliadnuť do rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktorým jej bol priznaný starobný dôchodok, avšak z dôvodu ochrany svojho súkromia, pred žalobcom, ho odmietla predložiť do súdneho spisu, ku ktorému má žalobca prístup. Žalovaná mala preto za to, že súdu dostatočne preukázala svoje osobné a

majetkové pomery a tieto mal súd zohľadniť a s odkazom na § 257 CSP náhradu trov z žalovanému a s ťa ťu nepriznať. Žalovaná akcentovala, že je starobná dôchodkyňa, ktorej príjem len ťa postačuje na pokrytie jej základných životných potrieb akými sú strava, bývanie, lieky, pri zohľadnení všetkých nákladov jej zostane na stravu len cca 4,20 € na deň. Svojou životnou situáciou žalovaná odôvodňovala svoj nesúhlas s výškou splátok povinnosti uloženej súdom. Po zaplattení splátky 70 € by jej ostala na stravu suma cca 56 € mesačne, čo by znamenalo 1,80 € na deň, preto navrhla výšku splátky vo výške 20 €. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne, resp. po zohľadnení protinávrhu žalovanej žalobcovi nepriznal ťiadnu sumu náhrady a žalovanej priznal náhradu trov konania.

18. Žalobca bol v odvolacom konaní nečinný.

19. Odvolateľka svojím odvolaním napadla výrok I., II. a IV., výrok III. síce napadnutý nebol, ale od rozhodnutia o napadnutom výroku I. závisí výrok III., preto odvolací súd preskúmal rozhodnutie i vo výroku III. (§ 379 písm. a/ CSP).

20. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.3.2026 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. 210/ II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade § 219 ods. 3 CSP.

22. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

23. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pri tomto odvolacom dôvode musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP je naplnený, ak má konanie vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacími dôvodmi nie je len nesprávne či neúplné zistenie skutkového stavu či nesprávne právne posúdenie veci. Rovnako je podstatný aj správny procesný postup súdu v konaní, teda dodržanie všetkých procesnoprávných predpisov. Inou vadou treba rozumieť práve nedodržanie predpísaných postupov. V praxi môže ísť o postup súdu pri dokazovaní (svedok nebol poučený, dôkaz listinou nebol prevedený v súlade so zákonom), poučenie subjektov, posúdenie procesných otázok (strane nebola doručená písomnosť). Takéto vady považujeme za odvolací dôvod vtedy, ak mohli spôsobiť nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je otázkou posúdenia súdu v každom konkrétnom prípade. Súd môže vyvodíť i záver, že napriek existencii vady v konaní, takýto postup nemohol mať vplyv na správnosť rozhodnutia.

25. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie

do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

26. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP je naplnený pri mylnej aplikácii právnych predpisov súdom na zistený skutkový stav, ktorá situácia nastáva v prípade, ak bol použitý iný právny predpis, než ktorý mal súd správne použiť alebo bol aplikovaný síce správny právny predpis, ale tento bol nesprávne interpretovaný, prípadne bol na zistený skutkový stav nesprávne aplikovaný, keď súd vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

27. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok (§ 379 CSP, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

28. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorými by bolo došlo k porušeniu procesných práv strán sporu alebo k porušeniu práva na spravodlivý proces, príp. k odňatiu stranám sporu možnosti konať pred súdom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

29. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil svoj postup, jeho úvahy a z nich vyplývajúce závery. Tieto sú logické a vnútorne komplexné. Súd uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a to ako po stránke skutkovej tak aj po právnej stránke. Odvolací súd sa vzhľadom na presvedčivé, vyčerpávajúce a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie s týmto v plnom rozsahu stotožňuje, konštatuje správnosť jeho dôvodov, odkazuje naň, a preto ho neopakuje v odôvodnení svojho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Odvolateľka svojimi odvolacími námietkami urobila predmetom odvolacieho prieskumu posúdenie procesného postupu súdu prvej inštancie; posúdenie žalovaného nároku, ktorý nárok žalobca uplatňuje titulom náhrady nákladov súvisiacich s užívaním bytu nachádzajúceho sa v F., J. K. G. XX; posúdenie aplikácie § 257 CSP a výšky splátok uloženej povinnosti súdom.

31. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa § 454 OZ, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Podľa § 456 OZ prvá veta, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Podľa § 458 ods. 1 OZ prvá veta, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

32. Žalovaná v podanom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie jej nesprávnym právnym postupom znemožnil ako procesnej strane uskutočnenie jej procesných práv a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Túto svoju námietku žalovaná dôvodila tým, že jej právna zástupkyňa podaním z 29.9.2025 ospravedlnila jej neúčast' na pojednávaní a žiadala súd o jeho odročenie z dôvodu jej zdravotného stavu, zároveň vyjadrila nesúhlas na vykonanie pojednávania v jej neprítomnosti, pričom uviedla, že chce sama súdu ozrejmiť niektoré skutočnosti vrátane svojich osobných a majetkových pomerov a priamo sa vyjadriť k prípadným návrhom protistrany. Odvolací súd má zo súdneho spisu za zrejmé, že dňa 30.6.2025 bolo doručené právnej zástupkyňi žalovanej predvolanie na pojednávanie konajúce sa dňa 29.9.2025 a výzva súdu z 23.6.2025, aby žalovaná najneskôr 5 dní pred pojednávaním zdokladovala svoje osobné, príjmové a majetkové pomery z dôvodu prípadnej aplikácie § 257 CSP. Dňa 25.9.2025 doručila právna zástupkyňa žalovanej súdu rozsudok Okresného súdu Košice II z 22.6.2012 sp. zn. 45P/72/2012 a rozsudok Okresného súdu Košice II z 13.10.2016 sp. zn. 39C/16/2016, ktorým poukazovala na skutočnosť, že v čase rozhodnom pre toto konanie vyživovacia povinnosť strán sporu k ich dcére F. C. trvala; dňa 29.9.2025 právna zástupkyňa doručila súdu ospravedlnenie neúčasti žalovanej na pojednávaní z 29.9.2025 v znení ako to uviedla v podanom odvolaní. Odvolací súd konštatuje, vychádzajúc zo zápisnice z pojednávania z 29.9.2025, že súd prvej inštancie nevyžadoval osobnú účasť žalovanej na pojednávaní, pretože žalovanú zastupovala na pojednávaní jej právna zástupkyňa a žalovaná zároveň mala možnosť (v časovom odstupe skoro troch mesiacov) sa písomne vyjadriť pred pojednávaním k svojim osobným, príjmovým a majetkovým pomerom pred prípadnou aplikáciou § 257 CSP súdom prvej inštancie, čo z vlastného uváženia

nevyužila, súd prvej inštancie tak rozhodol v súlade s Civilným sporovým poriadkom a nie je naplnený odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

33. Ďalej žalovaná namietala nesprávny výpočet výšky jej uloženej povinnosti súdom prvej inštancie, t.j že súd mal žalovanú zaviazat' na úhradu 1/3 žalovaných nákladov, nie 1/2. Odvolací súd poučil v uznesení z 17.4.2025 súd prvej inštancie, aby pri rozhodovaní o žalovanom nároku zohľadnil, či v čase rozhodnom pre toto konanie mali žalobca a žalovaná k ich dcére vyživovaciú povinnosť. Súd k tejto otázke vykonal dokazovanie a zistil, že v rozhodnom období pre toto konanie žalobca a žalovaná túto povinnosť mali, skutočnosť ktorú zohľadnil vo svojom odvodnení pri posúdení žalovaného nároku tak, že žalobca bol povinný platiť 1/3 za seba a 1/2 z tretiny za dcéru, t. j. 1/6, čo spolu tvorí jednu polovicu z celkových nákladov. Žalovaná rovnako bola povinná platiť 1/3 nákladov na bývanie za seba a tiež 1/2 z tretiny za dcéru, t. j. 1/6, čo spolu tvorí jednu polovicu z celkových nákladov, čo je v súlade s v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 476/2013 a rozsudkom NS SR sp. zn. 1 Cdo 210/2005. Ak by túto vyživovaciú povinnosť žalobca a žalovaná k dcére nemali v žalovanom období, tak by v zmysle § 454 OZ došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia i zo strany dcéry žalobcu a žalovanej, čo by spochybňovalo pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej v tomto spore a za týchto okolností by bola dôvodná námietka žalovanej, že jej povinnosť mala byť určená len v rozsahu 1/3 žalovaných nákladov. V zmysle uvedeného je táto odvolacia námietka žalovanej nedôvodná a súd tak správne uložil povinnosť žalovanej vo výroku I. napadnutého rozhodnutia.

34. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Súd je povinný skúmať, či vo veci neexistujú zvláštne okolnosti, na ktoré je potrebné pri uložení povinnosti uhradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (viď napr. rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 401/2006). Musí však ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať nielen na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán, ale tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom.

36. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť okolností. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností zákon bližšie nešpecifikuje. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu.

37. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2020, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trov konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

38. K námietke žalovanej o neaplikácii § 257 CSP súdom, aj keď sú na jej strane dôvody hodné osobitného zreteľa, súd uvádza, že z obsahu spisu v prejednávanej veci nezistil ani jeden čo len minimálne do úvahy prichádzajúci dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktorý by spĺňal kritériá odôvodňujúce nepriznať žalobcovi ani štátu v konaní nárok na náhradu trov konania zo strany žalovanej, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že žalovaná súdu nepredložila dôkazy preukazujúce jej aktuálne pomery, aj keď ju na to súd osobitne vyzval, pričom súd prvej inštancie správne ustálil, že s ohľadom na vek žalovanej je zrejmé, že sa oproti pomerom žalovanej v čase, keď jej bolo súdom priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, jej pomery zmenili minimálne v tom smere, že jej vznikol nárok na starobný dôchodok. Povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi a štátu náhradu trov

konania nepredstavuje neprimeranú tvrdosť voči žalovanej, ani nie je v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje na to, že súd nie je viazaný oznámením Centra právnej pomoci týkajúcim sa skúmania osobných a majetkových pomerov žalovanej. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia námietka žalovanej spočívajúca v neaplikácii § 257 nie je dôvodná.

39. Žalovaná zároveň v konaní žiadala o uloženie, resp. umožnenie plnenia povinnosti v splátkach, čo odôvodňovala svojou zlou finančnou situáciou. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Hľadiskami pre úvahu súdu, či žalovanej, ktorej platobnú povinnosť určuje, (ne)má priznať výhodu splátok, sú najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovanej, prípadná v konaní prejavovaná jej snaha o plnenie záväzkov, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a tiež skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu (ne)bolo príliš ťaživé. Žalobca v konaní súhlasil so splátkami vo výške 70 € mesačne a súd prvej inštancie zaviazal žalovanú splácať dlžnú sumu v splátkach po 70 € mesačne. S ohľadom na výšku priznaného plnenia súdom vo výroku I. ako aj na skutočnosť, že žalovaná nepreukázala svoje výdavky, neuviedla, či ne/vlastní nehnuteľnosti, a nepreukázala ani svoje príjmy, resp. výšku starobného dôchodku, sa odvolací súd stotožňuje s výškou splátok určenou súdom prvej inštancie. Odvolaciu námietku žalovanej týkajúcu sa výšky uložených splátok preto považuje za nedôvodnú.

40. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolanie žalovanej nemožno považovať za dôvodné, preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. Odvolací súd nevzhliadol s poukazom na vyššie uvedené dôvody osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolateľ má právo v dovolacom konaní zvoliť si advokáta alebo sa môže obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).